

Zece fete care și-au folosit talentele

IRENE HOWAT

Zece fete
care și-au folosit talentele

Traducere de Ofelia Antal

 CASACĂRȚII
Oradea, 2018

Ten Girls Who Used Their Talents @ Copyright 2006 Irene Howat
Publicată în 2006 de Christian Focus Publications Ltd.
Geanies House, Fearn, Tain, Ross-shire, IV20 1TW,
Scotland, UK. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Toate întâmplările repovestite în aceste istorisiri sunt bazate pe fapte reale. Autoarea a scris unele pasaje cu amănunte referitoare la copilăria personajelor care nu pot fi cunoscute, folosindu-se de informații suplimentare privitoare la viața de familie, preocupări specifice, mod de trai sau relații pe care le-a preluat din alte biografii sau surse istorice.

Zece fete care și-au folosit talentele

de Irene Howat

Copyright © 2018 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800 761; 0728-874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Howat, Irene

Zece fete care și-au folosit talentele / Irene Howat;

trad: Ofelia Antal. - Oradea : Casa Cărții, 2018

ISBN 978-606-732-097-8

I. Antal, Ofelia (trad.)

821.111-93-97=135.1

Traducerea: Ofelia Antal

Editarea: Timeia Viman

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Desenul de pe copertă: Anita Capota

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea.

Tel./fax: 0259-472 640

Dedicată Gemmei și lui Carol

Informații despre autoare:

Irene Howat

Irene Howat este o scriitoare de succes, care a câștigat multe premii și care locuiește în Scoția. A publicat multe cărți biografice pentru toate vârstele și este îndeosebi cunoscută pentru cărțile sale biografice. A scris multe cărți despre viețile a numeroși creștini de pe toată fața pământului. De asemenea, a scris și o lucrare autobiografică intitulată: *Pain My Companion* [Durerea, tovarășa mea]. Irene este interesată și de pictură, îi place să plimbe câinii și să editeze revista bisericii ei, destinată tineretului, intitulată *The Instructor* [Instructorul].

Cuprins

Anne Lawson	9
Selina, contesă de Huntingdon	21
Mildred Cable	33
Katie Ann Mackinnon	45
Sarah Edwards	57
Patricia St John	69
Helen Roseveare	83
Harriet Beecher Stowe	95
Mary Verghese	107
Maureen McKenna	119
Întrebări de verificare	131
Răspunsurile la întrebările de verificare	134

Anne Lawson

Cocoțată pe bara de sus a porții, Anne Lawson își bălăngănea piciorușele. Pip, câțelul ei din rasa Corgi, era lungit la soare lângă ea. Fetița de opt anișori privi în jurul ei. Ferma East Mains era casa ei de când se știa, cu toate că se născuse la o aruncătură de băț, în localitatea cu minunatul nume Mains of Machermore. Știa chiar și culoarea dormitorului în care venise pe lume. Era roz. Doar că rozul nu prea o reprezenta pe Anne. Culoarea roz o ducea cu gândul la rochițe și la chestii pufoase. Acasă purta mai mult blugi, iar pufoșeniile care-i plăceau cel mai mult erau animăluțele.

„Ce vrei să te faci când vei fi mare?” o întrebau câteodată musafirii.

„De ce-or fi vrând oamenii să știe asta?” se întrebă Anne. „De parcă ceea ce faci când ești copil nu prezintă importanță și ar trebui să ai cel puțin cinsprezece ani ca să faci ceva ce contează.”

Însă Anne știa că nu era cazul. Mereu se găsea ceva de lucru la fermă, iar ea își dădea seama că se ocupa de multe lucruri ce erau importante în felul lor. Îi plăcea în mod deosebit să-și

ajute tatăl, nu doar să se ocupe de animale, ci și când avea de meșterit una-alta. Dacă ceva șuruburi trebuiau strânse era și ea prezentă printre uneltele tatălui ei. Dacă vreo bucușă sau vreun ax ruginit trebuiau unse ca să poată funcționa, ea se pricepea și la asta. Era la ordinea zilei să-i vezi pe domnul Lawson și pe Anne cu capetele vârâte sub capota tractorului Massie Ferguson verificând piesele motorului.

Odată, pe când era împreună cu Pip pe câmp, îndreptându-se spre casă, Anne auzi un zgomot care o făcu să o rupă la fugă. Erau voci. Pip le auzise și el. Anne avea patru verișori care locuiau la ferma alăturată. De fapt terenurile celor două ferme erau lipite unul de altul. După râsetele zglobii care veneau din curtea fermei, Anne își dădu seama că toți patru aveau chef de joacă.

— Numai dau de mâncare la pisici și vin imediat, le strigă ea verișorilor.

În două minute, Wee Harry și Arthur primiseră de mâncare și joaca începu.

Însă când era singură, lui Anne îi plăcea în mod deosebit să se ocupe de două lucruri. Să citească și să privească animalele, atât pe cele din curtea fermei, cât și pe cele sălbatice. Până și cărțile pe care le citea cu plăcere erau despre animale – doar că preistorice.

„E zi de școală biblică”, îi trecu lui Anne prin minte pe când se îndrepta spre școală.

Nu știa de ce-i plăcea să meargă, dar cert este că-i plăcea. Era ca și cum ceva o atrăgea ca un magnet.

— Știți cu toții povestea celor două Margarete, spuse învățătoarea de școală biblică, dar nu strică să ne amintim povestea lor, mai ales că au trăit atât de aproape de aceste meleaguri.

Anne ascultă bine-cunoscuta poveste pe care o istorisea învățătoarea, cea despre o adolescentă și o doamnă în vârstă, care se numeau amândouă Margareta. Trăiseră în Scoția, într-o perioadă când nu era deloc ușor să fii creștin. Dacă credeau ceva, conform Bibliei, iar acel lucru era în contradicție cu ceea ce credea regele, puteau fi ucise. Cele două Margarete erau creștine; ele au fost legate de niște pari pe nisipurile de lângă Wigtown și lăsate să se înece în mare, în timp ce fluxul le-a acoperit trupurile. Monumentul dedicat celor două curajoase Margarete era atât de cunoscut micuței Anne Lawson, încât aproape că nici nu-l băga în seamă. Așa cum nu observa nici turiștii care veneau prin sud-vestul Scoției, unde locuia. Veneau pentru a vedea unde muriseră în secolul XVII cele două Margarete și alți martiri creștini datorită credinței lor în Isus.

Când Anne avea zece ani, viața ei s-a schimbat. Părinții ei au vândut ferma și s-au mutat într-o casuță de țară, unde au stat timp de șase luni, până ce au cumpărat o casă în Wigtown. Aceasta ar fi fost o schimbare suficient de importantă pentru orice fată de vârsta ei, dar, aproape în același timp, Anne a trebuit să plece la pension în Țara Lacurilor din Anglia.

Frecventez un grup care seamănă cu școala biblică de la noi, scria ea după ceva vreme. Predă domnișoara Gunning și sunt foarte mulțumită.

Însă, cu toate că o iubea și o stima pe domnișoara Gunning, după o vreme Anne a abandonat grupul. Pe măsură ce treceau anii, se pare că avea atât de multe lucruri de făcut, încât rămânea puțină vreme să se gândească la Dumnezeu.

— Ce faceți la pension? a întreat-o una dintre prietenele ei de la Școala Primară din Wigtown.

— Lucrăm, în cea mai mare parte a timpului, răsse Anne. Însă, ai tu dreptate, sunt și multe alte lucruri pe care le facem.

— Cum ar fi? întreată fata.

Lui Anne îi veniră în minte orele de prânz pe care le petrecea cu prietenele cântând în jurul pianului școlii sau lecțiile de violoncel pe care le lua, dar consideră că nu asta voia prietena ei să audă.

— Ne plimbăm prin locuri pustii și mlăștinoase, spuse ea, navigăm cu barca și cu canoe. De fapt, chiar am construit o canoe trimestrul trecut.

— Ce păcat că nu facem și noi la școală astfel de activități, suspină prietena ei.

Anne o privi țintă în ochi.

— Chiar crezi că ar fi o idee bună? întreată ea.

Fata făcu o grimasă.

— Presupun că nu, recunosc eu. Probabil că nu este cel mai înțelept să navighezi în canoe prin părțile astea alea Scoției, celebre pentru nisipurile ce sunt gata să te înghită.

— Ce ai de gând să faci după ce termini școala? o întreată prietena ei, pe când se plimbau prin Wigtown.

Iar nu scăpa de acea întreatare, însă de-acum era timpul să-și pună serios problema.

— Mă bate gândul să devin medic veterinar, spuse Anne. Dintotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu animalele.

Când a venit vremea să meargă la facultate, Anne a ales să studieze zoologia. Cursurile pe care le frecventa se bazau

în mare parte pe teoria evoluționistă și imediat a ajuns la concluzia că evoluționismul răspundea la toate întrebările ei și că Dumnezeu nici măcar nu exista. Aceasta era convingerea ei când s-a angajat la primul loc de muncă. Anne avea patru colegi, doi dintre ei erau creștini, doi nu. Cei doi creștini, Nash și Kenny, i-au făcut o impresie atât de bună, încât a început să citească Biblia.

După ce a absolvit facultatea, Anne și-a dat seama că nu era cel mai plăcut lucru să lucreze cu animale moarte. S-a reprofilat pe metalurgie – domeniu care are de-a face cu metalele. După ce a terminat studiile și-a căutat de lucru pe o platformă petrolieră, dar nu aveau posturi pe mare, așa că s-a angajat pe uscat.

Opt ani de zile Anne a căutat răspunsuri la numeroasele sale întrebări și în cele din urmă a găsit răspunsul la o nuntă.

— Spune-mi cum ai devenit creștină, a fost întrebată după mulți ani.

Amintirea o făcu pe Anne să zâmbescă.

— În data de 8 iulie 1989, spuse ea, am mers la Londra pentru a participa la nunta lui Kenny. A fost prima nuntă cu adevărat creștină la care am participat. Kenny m-a întrebat dacă eram și eu creștină. I-am răspuns că nu eram încă hotărâtă, iar el și soția sa m-au dus într-o încăpere alăturată în timpul petrecerii lor de nuntă și mi-au vorbit despre Domnul Isus. Când am părăsit camera respectivă, eram creștină și pentru prima dată aveam inima plină de pace.

— Ai vrea să mă însoțești la o întâlnire de evanghelizare? o întrebă la scurt timp după aceea o femeie de la biserică.

Anne Lawson zâmbi. Prietena sa părea să-și petreacă viața participând la întruniri de evanghelizare.

— Sigur, voi veni, răspunse ea.

— Într-o bună zi vei fi misionară, i-a spus o doamnă tinerei creștine.

— Da, așa va fi, a fost Anne de acord, cu toate că nu era foarte sigură ce făceau de fapt misionarii.

Însă meditănd la viața ei, mai ales la ultimii opt ani, și-a dat seama cât de mult îi schimbase Isus viața și I-a spus Domnului că era pregătită să devină misionară – sau orice altceva asemănător – dacă El dorea acest lucru.

„Doamne, aș vrea să-mi arăți ce vrei să fac cu viața mea”, spuse Anne, făcând ordine pe masa ei de lucru în 1990.

Pe când vorbea cu Dumnezeu cu voce tare, a pus mâna pe niște pliante și scrisori ce erau pe birou. Unul dintre pliante era despre Societatea de Misiune a Aviației, care aveau nevoie de ingineri de aviație în Tanzania. Anne știu pe loc că Dumnezeu îi răspunsese la rugăciune. Asta era calea de urmat, dar ce trebuia să facă mai întâi? Următorii trei ani au fost ani de pregătire atât pentru a fi misionar, cât și pentru a deveni inginer de aviație. După care... Tanzania!

Ne începem ziua cu închinare în hangarul unde se află avionul la Dodoma, îi scria Anne unei prietene. În niciun caz n-o să încerc să mențin aeronava în aer fără ajutorul lui Dumnezeu! După care zâmbi și începu să înșiruiască noutățile.

M-ai întrebat ce fac, așa că îți voi răspunde. Luni a fost prima zi de verificări a parametrilor de funcționare pentru avionul Cessna 210. Hai să-ți explic. Verificările parametrilor de